

CRÒNICA DE LA TROBADA XXI DEL GRUP CONTEMPLATIU INTERRELIGIÓS

**Monestir de Sant Pere de les Puel·les,
13-II-2014**

Estàvem contents perquè per aquesta vegada podríem ser-hi tots! Poc ens imaginàvem que les circumstàncies d'última hora no ho permetrien! Al Swami Bhakti Das no li fou possible venir a causa de tenir precisament en aquest dia, exàmens de música. El mateix dia 13 molt de matí vam comunicar-nos amb la Yara per desitjar-nos un bon dia, com havia anat el viatge, com arribarien al monestir... i em tingué de dir que ella no podia pas venir a causa del mal temps que feia a la Sierra on viuen actualment. Havien tingut molta pluja, la qual els havia afectat l'edifici on viuen i que havien cregut que ella tenia de renunciar a

venir i veure com seguiria el temps... Però que el Mumin ja era a Barcelona (es pensava ella), poc s'imaginava que al cap de poca estona m'hauria de dir que tampoc el Mumin

vindria per haver-se perdut el viatge de l'avió. En el moment de rebre aquestes notícies arribaren el P. Xavier Melloni, el Ramon Oranias i els dos Lamas Tsonдру i Jinpa.

La Mare Abadessa tingué el goig de donar-los la benvinguda a casa. Del claustre ens dirigírem cap a l'hostatgeria on hi prenguérem una mica de beguda tot comentant el que cadascú vivíem, sobretot el fet terrible que sofreixen tan de temps els monjos i monges budistes al Tibet i el fet de l'assassinat del seu Lama a causa del seu

compromís a favor de la pau.

Anàrem ja a l'oratori que hi ha a l'hostatgeria, a començar la nostra trobada com fem sempre, i dedicàrem junts una bona estona de pregària-meditació silenciosa. I ens posàrem al nostre treball. Aquest dia reflexionàrem i dialogàrem sobre un capítol del Mestre Eckhart; "La virginidad del alma" del llibre "El fruto de la nada". Fou un text dens de contingut. Primer el P. Xavier Melloni començà fent una presentació històrica i personal

d'Eckhart deixant ben centrada la seva teologia i la seva mística. Tot seguit vam optar per fer la lectura del text, comentant-lo sempre que ho desitjàvem. Resulta molt difícil fer-ne aquí una explicació de tot el que vam compartir, doncs era molt rica la nostra experiència!

Eckhart no era només un intel·lectual sinó molt més, un místic. Per això la lectura del text ens anava embolcallant d'uns sentiments molt profunds. Per parlar de la unió amb Déu "deseiximent" era una paraula molt subratllada. També es remarcà que la relació amb Déu, el diàleg amb Déu,

ve de l'experiència de la pròpia persona, fins que s'arriba al punt que ja no hi ha més dià-

leg. Buidor – unió – fecunditat són com l'acte total de l'ésser. El cos és el nostre suport, i l'estimem perquè fa el que pot per permetre'ns l'experiència. Purificació? Certament que hi ha quelcom que ens embruta, però la puresa apareix quan ho acceptem tot = la puresa i el mal.

Hi ha un punt que ens uneix molt els budistes i els creients: és la renúncia a l'aferrament. I tornarem a fer referència al mot "deseiximent".

Vam remarcar i valorar que el Mestre Eckhart digués: "Sólo lo semejante tiene motivo para la unión con lo semejante". Clar, Déu ens ha creat a la seva imatge precisament

perquè ens vol amics i capços per al diàleg amb Ell. Ens envaien el cor i els sentiments frases com la que segueix: *"En el alma hay una **potencia** que fluye del espíritu y permanece en el espíritu... Dios se halla en esa potencia... con toda la alegría y gloria, como es en sí mismo... tan cordial e indescriptible que nadie sabe hablar de ella con propiedad..."* Tots teníem d'alguna manera aquesta experiència que és indici-ble i que és més gran que

el sofriment i la pobresa que en un moment donat puguem haver sentit. Realment en aquesta "**potència**" hi ha una alegria tan gran i sense mesura que ningú és capaç d'explicar.

La "ciudadela". Aquesta és on Déu habita. És l'estança del TOT. "Ésa es la parte por la que el alma es igual a Dios y ninguna otra". Com que és Un i Simple i viu en aquesta ciudadella de l'ànima, i es troba en el seu interior l'ànima és igual a Déu.

Arribà ja l'hora d'anar a la pregària amb la comunitat i tot seguit ens vam dirigir cap el refetor on dinàrem amb la comunitat. Vam dinar al refetor de la Comunitat. La Mare Abadessa, després d'una estona de lectura, va aixecar el silenci i poguérem fer conversa a la mateixa taula. Després férem una estona de descans visitant el taller de l'enquadernació, i passejàrem per l'hort. Va sonar el telèfon: era en Bhakti i després fou

la Yara. Tenien ganes de dir-nos com se sentien a prop nostre i com esperarien rebre la crònica per poder llegir ben bé com havíem viscut la jornada.

Tornàrem a la feina: la tarda la dedicàrem a compartir la vida de cada un. Aquest moment és sempre un espai important de la nostra trobada. Aquesta vegada desitjàvem que el Lama Jinpa ens pogués passar quelcom del que havia estat per a ell aquest any llarg de silenci i solitud que ha viscut.

Jinpa, que fort que fou tot el que vas poder compartir!!! No goso dir els sentiments que tots teníem a l'escoltar-te: FOU UNA GRÀCIA MOLT GRAN PER A TU AQUEST TEMPS!!! Segur que marcaran el futur de la teva vida. Cal deixar dit que reflecties força el que tots desitgem en la nostra vida personal. No obstant, seguim cada un fent el nostre camí, en el qual sabem que hi som acompanyats pel qui ENS ESTIMA I GUIA. Tu ens deies que et sents molt guiat pel Buda que et guia per sota els peus. Això ho digueres varies vegades i tots compreníem què volien dir aquestes paraules.

Tu ets també pare de monjos i monges budistes, i el teu discurs, ara sortit del teu cor i després d'una experiència tan rica segur que tindrà un fort mestratge pels que aniràs guiant. Sí, segur que tu has d'animar a viure la vostra vida des del Karma, però encara més, has d'animar a practicar-la i a estimar-la des d'una responsabilitat i llibertat intransferibles i viscudes amb tota radicalitat. Van seguir coses que vivim els altres, el P. Xavier, el gmà. Ramon, la Griselda i la Lama Tsondu. Eren vivències també molt personals i íntimes. El Lama Jinpa ens havia commogut amb la seva experiència.

Havíem parlat predominantment sobre la profunditat de la nostra unió amb Déu seguint el pensament del Mestre Eckhart. Cada paràgraf del capítol ens portava a identificar-nos més o menys amb la seva experiència. Llàstima que hi havia el buit dels tres germans "absents". Swami Bhakti hauria enriquit moltíssim la nostra reunió perquè a ell el tema d'aquesta reunió li resulta molt familiar i vital. A Mumín i a la Yara també els hauria fet molt de bé compartir la reflexió d'aquest text amb tots i haurien aportat la seva pròpia experiència. Jo no vaig poder evitar de confessar el que és per a mi la unió amb Déu, d'una manera més personal, familiar i natural des del cor de la meva espiritualitat cristiana i monàstica, citant dues frases que són per a mi molt vitals: "*Res podrà separar-me de l'amor de Déu, revelat en el Crist Jesús, Senyor nostre*" de Rm 8,39. I una altra que crec que la digué Santa Teresa: "*La unión con Dios és ayunar lo que gusta a la hermana*".

